

Eina3[®]

Amb aquest distintiu, d'un grafisme de traç fort, s'està donant a conèixer un grup d'artistes que ha encetat una experiència en la plàstica creativa; experiència que ja ha despertat l'interès de persones i entitats relacionades amb el mitjà.

-Per què heu escollit aquest distintiu?

-“Einatres” és un nom compost de dos conceptes: el mot **Eina** que vol dir l'instrument manual usat per a facilitar operacions mecàniques, amb el qual treballen els artesans en les obres dels seus oficis i que, en el nostre cas concret, té un valor de símbol a l'entendre que la nostra unió és, precisament, una Eina destinada a facilitar l'accés i la comprensió al gran públic no tan sols de les diferents tècniques i procediments artístics, sinó de la mateixa art com a fet quotidià i religat amb la societat. I el número **Tres** -xifra que algú relaciona amb la circumstància d'haver-nos instal·lat al districte tercer o que som tres components, la qual cosa ja veieu que no és pas exacta. De fet representa les tres disciplines bàsiques en què fonamentem la nostra escola: el dibuix, com a pas previ a les altres àrees de l'expressió plàstica; la ceràmica, la més antiga de les arts de l'ho-

me, per a entrar en el món dels volums i les formes; i l'es-malt, com a porta d'entrada a les arts sumptuàries.

-Què és, doncs, “Einatres”?

-És una manera d'entendre l'art, la seva pràctica i el seu ensenyament. És, com diem nosaltres, una manera de fer i de ser.

-Qui són “Einatres”?

-Com, veieu som, de moment, un col·lectiu integrat per quatre persones: la Lel, esmaltista; en Mainou, historietista; la Pilar Junyent, ceramista, i en Calvo Duran, pintor. Hem dit «de moment» perquè, tot i que ja comptem amb assessors pedagògics i promocionals, estem oberts a la incorporació de futurs integrants com poden ser un escultor, un fotògraf i un gravador per tal d'abastar més tècniques i disciplines. També creiem que són o seran “Einatres” els nostres alumnes i amics, i fem una èmfasi especial en això, car el nostre propòsit és crear escola.

-Quin programa teniu?

-Eclèctic. Podríem dir que lliure i disciplinat a la vegada. Qui coneix ja el nostre quadre humà sap que comptem amb una suma de prestigis i reco-

neixements individuals que determina un tarannà comú de diàleg, obertura i personalització de l'ensenyament a la mesura de cada alumne.

-Què preteneu?

-Ens sembla haver dit ja abans que crear escola. La comencem a dissenyar des de la idea explicitada a la primera resposta, és a dir: que entenem l'art com a fet no deslligat de la societat. En aquest sentit volem eixamplar la perspectiva, desenvolupar la sensibilitat, conrear l'habilitat i a ajudar a conèixer el seu propi horitzó creatiu de tot aquell que s'apropi a casa nostra.

-A qui s'adreça “Einatres”?

-No som elitistes. “Einatres” està pensada per a tot-

hom, jove o madur, neòfit o ja iniciat, practicant o simple interessat pel fenomen artístic en qualsevol de les seves especialitats. Creiem que tothom pren decisions de caire artístic en la seva vida quotidiana: en el seu propi treball, en la vida de família en escollir un model o color de peça de vestir, de vehicle o d'aparell domèstic i, principalment, a l'hora de construir o decorar la pròpia llar encara que no consumeixi -per raons econòmiques o d'actitud- obres

d'art originals. És al desenvolupament del criteri estètic d'aquesta més ampla capa social on s'adreça “Einatres”, encara que això no pressuposa exclusió -ans al contrari- de l'aficionat o professional que per raons d'afinitat, ampliació de coneixements o possibilitat d'emprar tècniques alternatives, vulgui acostar-s'hi. Només demanem a tothom respecte, honestat i comprensió.

-Aquesta ha estat una imatge humana, que ha traçat el dibuix ideològic d'“Einatres”. Val a dir parlant ara de l'aspecte físic o arquitectònic de la seva instal·lació, que es tracta d'un magnífic local de prop de quatre-cents metres quadrats de superfície, amb distints dependències, amarat de llum diurna i perfectament il·luminat per a les sessions del vespre, amb els elements necessaris -aigua i foc- per a determinats treballs, i equipat -perfectament i moderna- per a la pràctica de les disciplines que informen el seu enunciat.

Augurem i desitgem per a aquesta iniciativa l'èxit que es mereix i que, sens dubte, assolirà en un futur immediat.

És una gentilesa de

Eina3[®]

-Einatres- TALLER D'ART

Dibuix-“Comic”-Pintura-Ceràmica
Torn-Modelat-Esmalt

Roger de Flor, 240
SABADELL

(ve de la pág. 369)

ELS OSCARS...

menta el fenomen musical. I, en aquesta època, amb l'aparició dels Beatles, evolucionarà vertiginosament. Hi ha un fort trencament tant amb la música que es feia com amb la manera d'interpretar-la. Els compositors pugnen per afirmar-se a si mateixos, per diferenciar-se, i la innovació passa a ésser el valor fonamental, encara que, naturalment, ben pocs reeixixin. Així, en la música de cinema, trobem notables diferències entre la de Burt Bacharach, la de Maurice Jarre, la de Michel Legrand o la de John Barry, els noms més rellevants i més gaudonats durant la segona meitat dels seixantes primers dels setantes, malgrat que tots ells puguin ser inclosos dins d'una línia romàntica. Aquestes diferències s'accentuaran encara més en el curs dels setantes, concedint-se l'Oscar a compositors tan diferents com The Beatles, Isaac Hayes o John Williams, autor de músiques de films exitosos com JAWS (Tiburón), 1976, Oscar, STAR WARS (La guerra de las galaxias), 1978, també Oscar, o SUPERMAN, 1978. El gust del públic ha canviat i hi ha una superior receptivitat a músiques menys estandaritzades. L'any 1975, s'atorga l'Oscar a Nino Rota per la música de THE GODFATHER, PART 2 (El padrino, IIª parte). El gran compositor italià de molts films neorealistes, assidu col·laborador de Visconti i de Fellini, rep l'homenatge de Hollywood. El gènere musical està en total recessió. La majoria de films musicals són filmacions -sovintment deficients- de concerts o "febres" discotequeres sense cap interès. LES PARAPLUIES DE CHERBOURG (Los paraguas de Cherburgo) és el musical més important d'aquests darrers temps gràcies a la filigrana musical de Michel Legrand, en estreta simbiosi amb Jacques Demy, l'autor de les imatges i de les lletres.

La limitació d'espai ha obligat a comprimir molt les xerrades d'en Pineda i a passar per alt molts dels seus encertats i simpàtics comentaris. La voluntat de fidelitat a la seva exposició ens ha portat a fer algunes transcripcions textuais. El que no pot traslladar-se al text escrit és el plaer d'escollir les seves interpretacions al piano.

CINE CLUB SABADELL

(ve de la pág. 350)

CONCERT D'HOMENATGE...

vinculada a les obres de l'homenatjat, va oferir un selecte recital de Lied, iniciant-lo amb l'estrena de "A l'esclat d'unes roses" que li ha estat particularment dedicada per l'autor, i seguint amb "Veniu que Jesús dorm" "Liedchen" "Com el cèrvol abrusat" i "Les roses furtades". Fou acompanyada a l'orgue pel mestre Casals.

Ja en la tercera part del concert, diferents corals infantils i juvenils (Corral Rodamon, Escolania Coral de St. Agustí-Pueri Cantores, Coral Tic-Tac de Joventuts Musicals i la Secció de nois i noies de l'Orfeó de Sabadell) primer sota la direcció de l'escolapi Josep Vidal i després sota la de Maria Eugènia Castellví, amb l'acompanyament a l'orgue del mestre Josep Mañosa, interpretaren "Vere tu es Deu absconditus" i "Cançó de l'excursionista".

Vingué després la participació dels Cors de Clavé, amb les Corals de La Industrial, Talia i L'Estrella Daurada, que amb la direcció del mestre Francesc Olivella i Company interpretaren "La sardana dels sembrats".

A continuació les corals mixtes, Cor Iubilo, Coral Al·leluia, Coral Belles Arts de Joventuts Musicals, Coral de la Unió Excursionista de Sabadell, Coral del Conservatori Municipal de Música i l'Orfeó de Sabadell interpretaren "Vivo sin vivir en mí" amb la direcció de Lluís Vila Casañas i "Cobles de Jesús Infant" amb la de Maria Teresa Boix, i encara amb el reforç dels Cors de Clavé ja esmentats, "Goigs del Pessebre" i "Les campanes de Pasqua" que dirigiren, respectivament, els mestres Josep Olivella i Aliet i Josep Colomé Somoza.

Finalment les catorze corals participants, amb més de 500 cantaires que omplien a vessar l'ampli presbiteri de l'església de Sant Feliu, sota la direcció del mestre Joan Auladell, interpretaren "Himne de la Coronació de la Mare de Déu de Núria" i "Goigs a la Verge de la Salut". Al cant d'aquesta última composició s'hi uniren, emocionats, tots els assistents que amb la pròpia obra de l'homenatjat volien reiterar els sentiments d'afecte i agraïment que els havien congregat en aquella memorable cloenda de l'Any de Mossèn Geis.

Salvador Fité.

El nostre contitudà Antoni Taulé acaba d'exposar a Nova-York. Coincidint amb aquesta mostra el diari *Le Quotidien* de Paris li dedica la contraportada del seu número 1.000 en el peu de la qual podem llegir:

"Taulé c'est le plus Parisien des peintres catalans. Il a trente-sept ans et vit depuis dix ans à Paris. Il a voyagé et exposé dans le monde entier. Il introduit l'inquiétante étrangeté dans le plus quotidien."

